

Sygnatura akt III C 662/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 12 sierpnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Marta Sawicka-Grab

Protokolant:sekretarz sądowy Marika Lewandowska

po rozpoznaniu w dniu 12 sierpnia 2016 r. S.

sprawy z powództwa T. W.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda T. W. kwotę 6896,86zł (sześć tysięcy osiemset dziewięćdziesiąt sześć złotych osiemdziesiąt sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 czerwca 2010 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2967 zł (dwa tysiące dziewięćset sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

III. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Szczecin Prawobrzeże i Zachód w (...) kwotę 817,40 zł (osiemset siedemnaście złotych czterdzieści groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt III C 662/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12 sierpnia 2016 roku

wydanego w postępowaniu zwykłym

Pozwem z dnia 12 listopada 2014 r. powód T. W. zażądał zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na swoją rzecz kwoty 5100 złotych wraz z odsetkami od dnia 15 czerwca 2010 r. oraz rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W uzasadnieniu podał, że dnia 13 maja 2010 roku doszło do powstania szkody w pojeździe A. o nr rej. (...) stanowiącego własność T. W.. Na terenie posesji przy ul. (...) w S., na której znajdował się pojazd powoda miała miejsce kradzież dwóch wkładów zewnętrznych do lusterek oraz nawigacji pojazdu po uprzednim wybiciu bocznej lewej szyby. Powód posiadał ubezpieczenie autocasco zawarte z (...) S.A. V. (...), u którego zgłosił szkodę. Pozwany w oparciu o sporządzony kosztorys nr (...) z dnia 17 maja 2010 r. uznał, iż koszt naprawy pojazdu stanowi kwota 9.918,11 zł netto. Następnie w dniu 22 lipca 2010 r. sporządził kosztorys nr (...), w którym określił koszt naprawy pojazdu na kwotę 3.179,26 zł, która wypłaciła powodowi tytułem odszkodowania. Na skutek wniesionego odwołania przez pełnomocnika powoda, pozwany pismem z dnia 2 listopada 2010 r. odmówił dopłaty należnej kwoty odszkodowania, a jedynie dopłacił kwotę 699,43 zł tytułem podatku VAT od bezspornej kwoty odszkodowania. Ponowna odmowa nastąpiła w dniu 12 lipca 2011 r.

Powód podał, że w dniu 22 lipca 2013 r. powód złożył wniosek o zawiązanie do próby ugodowej z udziałem ubezpieczyciela. Do zawarcia ugody nie doszło.

Dochodzona kwota 5100 zł stanowi częściową kompensatę za poniesioną szkodę majątkową przysługującą na podstawie zawartej z pozwaną umową ubezpieczenia komunikacyjnego z dnia 18 grudnia 2009 r. Odszkodowanie należne jest w kwocie brutto.

Nakazem zapłaty z dnia 29 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie orzekł o obowiązku zapłacenia przez pozwanego na rzecz powoda kwoty 5100 zł wraz z odsetkami oraz kosztami procesu w tym kosztami wywołanymi próbą ugodową w postępowaniu o sygn. akt VI Co 3404/13 (k. 42).

Powyższemu nakazowi zapłaty pozwany sprzeciwił się, zaskarżając go w całości. Wniósł o oddalenie powództwa oraz podniósł, że wartość odszkodowania zgodnie z Ogólnymi Warunkami Ubezpieczenia ustala na podstawie metody kosztorysowej lub oryginalnych faktur i rachunków dokumentujących naprawę pojazdu. Kwota przyznanego i wypłaconego odszkodowania odpowiada rozmiarom szkody majątkowej i stanowi pełną kompensatę szkody (k. 46-51).

W toku procesu obie strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 13 maja 2010 r. przy ul. (...) w S. z samochodu A. o nr rej (...) należącego do T. W. po wybiciu bocznej lewej szyby skradziono dwa wkłady zewnętrzne do lusterek oraz nawigację pojazdu - radio.

Okoliczność bezsporna

Powód w dniu 18 grudnia 2009 r. zawarł umowę ubezpieczenia autocasco o numerze (...) z (...) S.A. V. (...) na okres od 19 grudnia 2009 r. do 18 grudnia 2010 r. Polisa została wykupiona z pełnym zakresem ubezpieczenia, udziałem własnym w szkodach częściowych i amortyzacją części.

Spółka (...) S.A. V. (...) została przejęta przez (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W., u którego powód w dniu 14 maja 2010 r. zgłosił szkodę.

Okoliczność bezsporna, a nadto dowód:

-umowa ubezpieczenia z dnia 18 grudnia 2009 r. k.14

Wedle § 21 ust. 1 ogólnych warunków ubezpieczenia pojazdów lądowych (autocasco) z klauzulą ochrony prawnej (...) ustala wysokość odszkodowania za szkody zgodnie z dyspozycją Ubezpieczonego lub osoby przez niego upoważnionej na podstawie wyceny (...) (metoda kosztorysowa) lub na podstawie oryginalnych faktur i rachunków dokumentujących usługę naprawy uszkodzonego pojazdu. Wedle § 21 ust. 7 OWU w przypadku, gdy wysokość szkody ustalana jest na podstawie wyceny (metoda kosztorysowa), (...) ustala wysokość szkody z uwzględnieniem aktualnie obowiązujących przepisów o podatku od towarów i usług (VAT) , w oparciu o: 1) ceny materiałów i części zamiennych oraz istniejących części zamiennych o porównywalnej jakości , dystrybuowanych w sieciach funkcjonujących poza siecią oficjalnego producenta/ importera pojazdu, o których mowa w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wyłączenia określonych porozumień wertykalnych w sektorze pojazdów samochodowych spod zakazu porozumień ograniczających konkurencję, 2) systemu kosztorysowania Audatex lub Eurotax dla wymiaru robocizny, 3) średnie stawki dla robocizny, ustalone przez (...) w oparciu o średnie ceny usług stosowane na terenie gdzie szkoda jest likwidowana, nie wyższe jednak od stawek stosowanych przez oficjalnych przedstawicieli producenta/ importera danej marki, a w przypadku braku przedstawiciela danej marki na tym terenie, marki najbardziej zbliżonej.

W świetle § 21 ust. 8 OWU jeżeli nie umówiono się inaczej i nie opłacono dodatkowej składki związanej z okresem eksploatacji pojazdu, do ustalenia wysokości odszkodowania przyjmuje się wartość nowych części i zespołów

użytych do naprawy, pomniejszoną o kwoty odpowiadające wartości zużycia eksploatacyjnego części i zespołów zakwalifikowanych do wymiany (tj. o tzw. amortyzację części). Amortyzacja części i zespołów ustalana jest w zależności od okresu eksploatacji pojazdu, przy uwzględnieniu następujących wskaźników: okres eksploatacji pojazdu oraz zużycia eksploatacyjnego w % wartości części i zespołów zakwalifikowanych do wymiany w przedziałach: do lat 3- brak, 4 i 5 lat- 15%, 6 i 7 lat 25 %, 8 i 9 lat 45%, 10 lat i więcej 50%.

Dowód: - ogólne warunki ubezpieczenia k. 77-95

Pozwana w dniu 17 maja 2010 r. sporządziła kosztorys nr (...) i uznała, że koszt naprawy pojazdu wynosi 9.918,11 zł netto. Następnie w dniu 21 lipca 2010 r. sporządziła kolejny kosztorys nr (...), w którym określiła koszt naprawy pojazdu na kwotę 3.179,26 zł i kwotę powyższą wypłaciła powodowi tytułem odszkodowania. W kosztorysie pozwana dokonała potrącenia amortyzacyjnego w wysokości 80% na radio oraz szkło lusterka prawego i lewego.

Okoliczność bezsporna, a nadto dowód:

- kosztorys k. 20,
- pismo z dnia 22 lipca 2010 r . k. 21

Na skutek wniesionego odwołania przez pełnomocnika powoda w dniu 5 października 2010 r., pozwana pismem z dnia 2 listopada 2010 r. dopłaciła kwotę 699,43 zł tytułem podatku VAT od bezspornej kwoty odszkodowania. Pozwana wskazała, że wypłata nastąpiła w oparciu o dokonaną wycenę (metoda kosztorysowa) zgodnie z § 21 ust. 7 pkt 1,2,3 ogólnych warunków ubezpieczenia i odmówiła wypłaty odszkodowania w pozostałej części. Dokonano amortyzacji na radio oraz szkło lusterka lewego i prawego w wysokości 80%. Poinformowano powoda, że ewentualna dopłata może nastąpić po w przypadku dostarczenia faktur dokumentujących poniesione koszty naprawy.

Okoliczność bezsporna, a nadto dowód:

- odwołanie z dnia 5 października 2010 r. k. 23,
- pismo z dnia 2 listopada 2010 r. k. 24-25,

Pełnomocnik powoda pismem z dnia 17 czerwca 2011 r. wezwał (...) Związek (...).U. V. (...) do zapłaty kwoty 8.221,40 zł tytułem odszkodowania. Ubezpieczyciel w piśmie z dnia 12 lipca 2011 r. odmówił wypłaty.

Okoliczność bezsporna, a nadto dowód:

- pismo z dnia 12 lipca 2011 r. k. 28

Powód w dniu 22 lipca 2013 r. powód złożył wniosek o zawiązanie do próby ugodowej z udziałem ubezpieczyciela o zapłatę kwoty 8.222 zł tytułem odszkodowania za szkodę majątkową powstałą na skutek zdarzenia z dnia 13 maja 2010 r. Do zawarcia ugody nie doszło.

Okoliczność bezsporna, a nadto dowód:

- wniosek o zawiązanie do próby ugodowej k. 2 w aktach sprawy o sygn. VI Co 3404/13
- protokół posiedzenia jawnego z dnia 25 marca 2014 r. k. 37

Prokuratura Rejonowa S. – P. w S. w dniu 4 czerwca 2010 r. umorzyła dochodzenie w sprawie kradzieży z włamaniem o sygn. akt 1 Ds. 1442/10.

Dowód: postanowienie o umorzeniu z dnia 4 czerwca 2010 r. k. 16 akt sprawy 1Ds 1442/10

Na skutek zdarzenia z dnia 13 maja 2010 r. powód poniósł szkodę w pojeździe marki A. o numerze rej. (...) w wysokości 10814,97 zł. Średnie stawki za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych z okresu szkody wynoszą: dla prac blacharskich i mechanicznych 95 zł, dla prac lakierniczych 105 zł. Przyjęto ceny części oryginalnych i dostępnych części o porównywalnej jakości, średnie stawki za roboczogodzinę na terenie gdzie szkoda jest likwidowana w oparciu o system A..

Dowód: - opinia biegłego wraz z kalkulacją k. 101- 104, 105-108

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne w całości.

Podstawę żądania stanowiła dyspozycja wynikająca z art. 805 § 1 i 2 pkt 2) k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie zakładu ubezpieczeń polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Mając na uwadze powyższe okoliczności powód winien był wykazać, że przysługuje mu wierzytelność wobec pozwanego, a także to, że nastąpił wypadek, który ze strony pozwanego rodził obowiązek zapłaty na jego rzecz odszkodowania, a także wysokość szkody.

W ocenie Sądu powód okoliczności powyższe wykazał.

Bezsporne było to, że strony łączyła umowa ubezpieczenia auto-casco pojazdu marki A. o nr rej. (...) w okresie od 19 grudnia 2009 r. do 18 grudnia 2010 r. Nadto okoliczność ta wynika z polisy oraz ogólnych warunków ubezpieczenia. Z § 4 ogólnych warunków ubezpieczenia wynika, że ubezpieczenie w zakresie pełnym obejmowało szkody będące następstwem utraty pojazdu lub jego części składowej, jak również wyposażenia dodatkowego wskutek: kradzieży, kradzieży z włamaniem, rozboju, przywłaszczenia. Poza sporem pozostawało także to, że dnia 13 maja 2010 r. doszło do kradzieży wyposażenia i uszkodzenia pojazdu. Z opinii biegłego wynikało również, że koszt usunięcia uszkodzeń wynosi 10.814,97 zł. W ocenie sądu opinia ta była jasna oraz logiczna. Wnioski i ustalenia biegłego Sąd uznał za spójne, logiczne, poparte specjalistyczną wiedzą i doświadczeniem zawodowym biegłego. Co istotne, strony nie zgłosiły zarzutów do opinii. Zatem pochodząca od biegłego opinia jest w ocenie Sądu materiałem miarodajnym dla czynienia ustaleń faktycznych w sprawie.

Bezsporne było to, że z tytułu likwidacji szkody pozwana wypłaciła powodowi odszkodowanie w łącznej wysokości 3878,69 zł. Kwota ta została przyznana przez powoda, a zatem nie wymagała dowodu.

Spór osadzał się na kwestii związanej z wyceną szkody. Pozwany wskazywał bowiem, że wyceny dokonał zgodnie z § 21 pkt 1,2, 3 ogólnych warunków ubezpieczenia w oparciu o system kosztorysowy oraz w oparciu o średnie stawki roboczogodziny 50 zł netto, ustalone o średnie ceny usług. Jednocześnie wskazywał, że nie ma podstaw do uwzględnienia wyższej kwoty odszkodowania z uwagi na brak faktur dokumentujących poniesione koszty naprawy. W decyzji z dnia 2 listopada 2010 r. wprost pozwany podał, że zastosowano amortyzację 80% na radio i szkło lusterek, a dopłata odszkodowania może nastąpić w przypadku dostarczenia faktur obrazujących koszty naprawy (k. 25).

Wedle zaś opinii biegłego średnie stawki za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych z okresu szkody wynoszą: dla prac blacharskich i mechanicznych 95 zł, dla prac lakierniczych 105 zł. Stawka przyjęta przez pozwaną na poziomie 50 zł okazała się znacząco zaniżona. Biegły prawidłowo również przyjął ceny części oryginalnych i dostępnych o porównywalnej jakości, stawki zaś roboczogodzinę na terenie gdzie szkoda jest likwidowana w oparciu o system Audatex. Opinia zatem uwzględniała wszystkie warunki ubezpieczenia zawarte w § 21 pkt 1 i 7. Zresztą sama pozwana nie kwestionowała założeń opinii, w każdym razie nie przedstawiła żadnych zarzutów. Podobnie nie było jurydycznych podstaw do uwzględnienia amortyzacji i uzależniania wypłaty powodowi pełnego odszkodowania od

przedstawienia faktur. Nie sposób bowiem odszukać w treści ogólnych warunków ubezpieczenia takiego zastrzeżenia. Co więcej, zauważyć należy, że powód wykupił amortyzację części udział własny w uszkodzeniach częściowych. Zatem tym bardziej nie było podstaw do stosowania amortyzacji, nie mówiąc już o jego wysokości i uzależniania wypłaty pełnego odszkodowania od przedstawienia faktur, jak uczynił pozwany, skoro powód dla ustalenia wysokości odszkodowania wybrał metodę kosztorysową (§ 21 OWU). Zauważyć przy tym można, że samochód powoda został wyprodukowany w 2007 r., a zatem był stosunkowo nowy.

W takim stanie rzeczy, uwzględniając kwotę już wypłaconą tj. 3878,69 zł, zgodnie z żądaniem pozwu pozwany winien dodatkowo zapłacić na rzecz powoda kwotę 6896,86 zł tytułem pełnej likwidacji szkody. Sąd uznał rozszerzenie powództwa po wydaniu opinii biegłego za dopuszczalne. Po pierwsze powód już w treści pozwu wskazywał, że dochodzona kwota nie wyczerpuje w całości jego roszczeń związanych z przedmiotową szkodą i zastrzegł możliwość dochodzenia pozostałych roszczeń w niniejszym postępowaniu. Po wtóre, pozwany nie dostrzega, że powód nie skorzystał z możliwości przedstawienia opinii rzeczoznawcy uzyskanej przed wniesieniem pozwu, co z jednej strony pozwoliłoby mu na ocenę wysokości dochodzonego roszczenia, lecz z drugiej strony zwiększyłoby koszty postępowania, jako, że koszt taki na wniosek strony podlegałby uwzględnieniu.

Mając powyższe na uwadze należało przejść do ustalenia, kiedy i w jakim zakresie pozwany winien być odpowiedzialny za opóźnienie w realizacji dochodzonego przez powoda roszczenia. Zgodnie z treścią art. 817 § 1 i 2 k.c. jeżeli nie umówiono się inaczej, zakład ubezpieczeń obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie dni trzydziestu, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Gdyby zaś wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe.

Ustosunkowując się do powyższych przepisów należy zauważyć, że pozwany został zawiadomiony o wypadku w dniu 14 maja 2010 roku. W takiej sytuacji termin do wypłaty odszkodowania mijał w dniu 14 czerwca 2010 roku. Zgodnie z treścią art. 481 § 1 i 2 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. W związku z tym Sąd uznał, że powód miał możliwość wytoczenia powództwa również w zakresie odsetek za opóźnienie w realizacji roszczenia. Skoro pozwany pozostaje w opóźnieniu w zapłacie kwoty 6896,86 zł od dnia 15 czerwca 2010 r. to od tego dnia należne są odsetki.

Mając na uwadze to wszystko Sąd uznał, że powód wykazał istnienie swojego roszczenia co do zasady oraz wysokości, wobec czego orzekł jak w pkt I sentencji.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Zważywszy na to, że powództwo zostało uwzględnione w całości, powodowi przysługiwało uprawnienie do żądania zwrotu kosztów procesu w całości. Na poniesione przez niego koszty procesu składały się: opłata sądowa w wysokości 250 złotych, zaliczka w wysokości 300 zł oraz koszt zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 1.217 złotych. Koszty zastępstwa procesowego w sprawie o zawezwanie do próby ugodowej o sygn. akt VI Co 3404/13 toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie wyniosły 1200 zł. W takim stanie rzeczy orzeczono jak w pkt II sentencji.

O nieuiszczonych wydatkach związanych ze sporządzeniem opinii biegłego oraz nieuiszczonymi kosztami sądowymi Sąd orzekł stosując zasady określone w art. 98 § 1 k.p.c. Na koszty sądowe w niniejszej sprawie składały się koszty nieuiszczonej opłaty sądowej od rozszerzonego powództwa 95 zł, natomiast wynagrodzenie biegłego wyniosło 1022,40 zł. Jako, że zaliczka została uiszczona przez powoda w wysokości 300 zł, pozostałe koszty pobrano od pozwanej. Stąd też rozstrzygnięcie jak w punkcie III sentencji.